

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Nu da til lykke

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Nu da til lykke", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg.* - 1953, 1951-56, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid111880/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

12. Jeg seer dig nok, min krands,
I himmerige,
For dine perlers glands
Maa solen vige,
Og naar jeg tænker paa,
Hvo dig fortiente,
Saa veed jeg, at jeg maa :;
Dig vist forvente.

Nr. 219.

Mel. Paa GUD allene etc.

Nu da til lykke,
Mandhaftig christen-siel!
Lad dig ey trykke,
Her er Immanuel:
Gak fri i sinde,
Din JEsus med dig gaaer,
Fat mod at vinde,
Det alt paa troen staar,
Lad satan finde,
Hvad Christi kraft formaer.

2. Hvad hand har vundet
I Adams svare fuld,
Det er forsvundet
Ved JEsu naades kald,
Det maa hand vide:
De folk, det støv og jord,
Som her i tide
Omvender sig og troer,

Nr. 219. *LIT. 2, 1: vundet] vunden 1, 2, 3: forsvundet] forsvunden 1, 2, 4: naades]*
naaden 1,3.

12, 5-8: Når jeg tænker på, at det er Jesus (med frelserkærligheden), som har vundet det sejrskransen, så er jeg vist på, at jeg skal få den.
Nr. 219. Original Brorsons store kampsalme, inspireret af Paulus ord i Ef. 8, 10 flg. uden dog i enkelteder at være stærkt bunden til dette skrifstykke. — 1, 1: *til lykke* [lykkesmåling til at have taget kampen op. — 1, 2: *mandhaftig*] mundig. — 1, 3: *trykke* nedtrykke, gøre nedles. — 1, 4: *Immanuel*! Gud med os, bevennelse for Kristus. Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 1, 5: *fri* frimodig. — 1, 8: *det alt paa troen staar* det Herre allrummen (Glorie) på troen. — 1, 9: *finde*] få at føle. — 2, 1: *hand* Saten. — 2, 2: *det støv og jord*] udtryk for mennesket ringhæd i sig selv, 1. Mos. 2, 7. — 2, 7: *i tide*] mens tid er.

Slaær ham til side,
Var hand end nok saa stor.

435

3. Vel er hand listig,
At føre ud sit verk,
Forvoven, dristig,
Forfærdelig og sterk,
Hvo cy vil fegte
Og gaae ham stark imod,
Sig selv fornegte,
Og staae, som træ ved roed,
Den maa formægte
Og daane for hans fod.

4. Men de, som hede
Og ere christne, de,
Som allerede
GUd her i troen see,
Den flok har andet
I deres hu og agt,
End saa forbandet
At svige nædens pagt,
Den gaaer bemandet
Mod alle sortes mugt.

5. Est du vansmægtig,
At hierlet i dig slaær?
See! hand er mægtig,
Som før i spidsen gauer,
Følg ham kun efter,
Saa har det ingen nød,
Naar sielen hefter
Sig fast ved JEsu død,

3, 3: *forvoven, dristig* forvoven-dristig 11¹⁻³. 5, 1: *est* er 16-7.

3, 9: *vansmægtig* tæbe krefterne. — 4, 1: *hede* hedder. — 4, 6: *hu og agt* sind (tanke) og hensigt. — 4, 9: *bemandet* modtg. — 4, 10: *alle varer* de ande ander; sort er hos Brorson djevelens farve. j7, nr. 68, 12, 11; 82, 7, 2. — 5, 1: *vansmægtig* vansmægtende, afmægtig. — 5, 2: *at hierlet i dig slaær* så du har hjertebanken af frygt. — 5, 3: *for* foran.

Saa faaer hum kræfter
Mod alle satans stød.

6. Op! op! og spender
Guds sandheds belte fast
Om eders lendor
Mod fiendens haarde kast,
Sank dine sandser
I JEsu blodig sveed,
Tag til dit pandser
Guds sons retfærdighed,
Og satans skandser
Skal revne for dig ned.

7. Din storme-hue
Skul være skriftens trøst,
Dit sverd og bue
Er bønnens stærke røst,
I det du beder,
Og ikke bliver træt,
Hvad JEsus heder,
For altting uforgiet,
Og om du sveder,
Da er det krigens ret.

8. Op, kun at tage
Guds fulde harnisk paa,
Gaa kun du svage, 436
Guds Søn vil med os gaae;
Lær kun at føre
Det stærke troens skjold,
Det er at giøre
Sin JEsum til sin vold,

6,1-3: El. 5,14. — 6,5: sandser i tanket. — 6,6: Lk. 22,44. — 6,7-8: El. 6,14; Guds sons retfærdighed som bliver der trænde i regnet. — 7,1: storme-hue; stormhue, hjelm. — 7,5: i det] idet, hører til det foregående. — 7,5-6: Lk. 18,1.—7,7-8: frim for alt uden at glemme, hvad Jesus hedder på Jesu navnets betydning, som er frelse (også Jøhve er frelse), Jr. nr. 18. — 7,9: sandser] udtryk for voldsomt ansigtsdække. — 7,10: krigens ret, hvad kriget har ret til at kræve. — 8,1-2: El. 6,11,13. — 8,5-6: El. 6,16. — 8,8: vold] bestyrksvold, bag hvilken man er dækket.

Hvem vil dig røre?
Du est i god behold.

9. GUD, lad os prøve
Og giøre alvor af,
Den striid at øve
Frimodig til vor grav,
Den lunke vane
Kand ikke taafe stød,
GUDs kæmpers hanc
For os med blodet flød,
Op, blodig fane!
Og viis os JESU død.

10. Her skal du være
I daglig kamp og striid,
Der skal du bære
Din krands til evig lid,
Den sag er vigtig,
Og skal det have klem,
Faær man forsiktig
Og mandig at gaae frem,
Sau gaaer man rigtig
Til GUD i himlen hem.

11. Nu da til lykke,
Mandhaftig christen-siel!
Lad dig ey trykke,
Her er Immanuel,
Gak fri i sinde,
Din JESUS med dig gaaer,
Fat mod at vinde,
Det alt paa troen slaaeer,

8, 10: *est]* er J67. 10, 5: *vigtig]* *rigtig* J17-2.

9, 6: *stød]* angreb. — 9, 7-8: Den vej (hanc), Guds kæmper må frem ad, har for vor tid (der os) bydt med blod. — 9, 9-10: Fra martyrenes i 1, 7-8 stiges der til Jesu død som højdepunktet. — 10, 4: 1. Kor. 8, 25; 1. Pet. 5, 4. — 10, 6: *klem* kraft. — 10, 7: jfr. nr. 185, 14, 3; 106, 1, 3.

Lad satan finde,
Hvad Christi kraft formaaer.

Nr. 220.

Mel. Nu rinder solen op etc.

Staa fast, min siel! staa fast
I HÆrens krig,
Tenk hvilken skam og lust
Sin GUD at svige,
Tenk hvilken skamfuld ting,
Først GUD at kiende,
Og siden sig omkring :::
Til verden vende.

2. At trekke ud sit sverd

Med modig mine,
Og under øyne nær 437
Sin fiende trine,
Er vel begyndt, og maa
Saaledes være,
Forsagt til kamp at gaae ::
Er ingen ære.

3. Begyndt er ikke endt,

Det maa du vide,
Som har din JESUM klendt,
Bliv ved at stride,
Alt, hvad dit herte vil
Fra himlen vende,

11, 30: Christi kraft] Christi kors II.
Nr. 220. II-7. 1, 2: krig] Rige I.

Nr. 220. Original. Salmens emne er *bestandighed* ∴ udholdenhed, 5, 7. Det møder os både i begyndelses- og slutningsverset med *staa fast*. Under billede fra krigen gemensomliges dette tema i en række variationer: 1) Dristig begyndt; er ikke nok; kan man må kampes til ende, v. 2-3. 2) Hætemod i striden står ikke til; bestandighed ufigur sagn, v. 4-6. 3) De største øfre betyder intet uden troskab til døden, v. 6. 4) Alt et kristenlivs kamp er kom til latter for Satan, hvis man ender med at vendte tilbage til verdens lyst, v. 7-8. Efter disse variationer kælter v. 9-12 på de beveggrunde, som kan underlyge bestandigheden. — 1, 5: *skampuds* beskæmende.